

20.000 llegües d'espoli submarí

L'antiquari de la Ciutat Vella, Fèlix Cervera, és contundent: "Cent setanta-cinc, dues-centes mil, depèn del tipus i de l'origen". És el preu que pot costar una autèntica àmfora romana. Hi ha comerciant consultat que afirma: "No en tenim, ja no és tan senzill de trobar-ne". Només un adverteix que "és prohibit de vendre'n". Els experts no dubten que al nostre país hi ha moltes més àmfores en mans de particulars que no als museus, per causa de l'espoli sistemàtic de jaciments subaquàtics practicat durant dècades. Tot sense que l'administració se'n preocupés mai gaire fins als anys 80 -amb un retard de trenta anys respecte als altres països europeus.

"L'any 1992 hi havia destruït el 80% dels jaciments arqueològics submarins coneguts", afirma Xavier Nieto, cap del Centre d'Arqueologia Subaquàtica de Catalunya (CASC). Aquesta institució depèn de la Direcció General de Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya, i és l'única entitat específicament dedicada a la protecció del patrimoni submarí

Els jaciments arqueològics subaquàtics es van destruir, i les àmfores surten al mercat. Aquest patrimoni i preuada font d'informació històrica pateix la lentitud de l'administració a l'hora d'actuar.

de tots els Països Catalans. A les Illes, la competència pertoca als consells insulars. Al País Valencià, la Direcció de Patrimoni Cultural delega en els organismes locals la protecció dels jaciments submarins. Sovint són restes de naufragi o naus enfonsades, però també restes de ports o objectes antics que la mar s'ha endut. La finalitat de l'arqueologia subaquàtica moderna no és pas, com abans, de recuperar objectes per dipositar-los en un museu, sinó d'estudiar les restes en el conjunt submarí per fer història. Una nau enfonsada és, sobretot, font d'informació de l'estat socioeconòmic de l'època.

Descobriments importants. A Catalunya, l'excavació subaquàtica més important va dur-se a terme, de 1984 a 1988, a les restes Culip IV, de Cadaqués, on van trobar, sencer, un vaixell romà del segle I, de l'època de l'emperador Vespasià. "L'excavació de Culip IV ha revolucionat conceptes sobre el comerç romà al segle I -explica un Xavier Nieto entu-

siamat—, i és un magnífic exemple de com s'organitzava el comerç marítim aquell temps. El vaixell va sortir de Narbona amb els productes que els mercaders hi havien dut: oli d'Andalusia, ceràmica de Graufensque, i llàntries romanes que hi havien arribat per mar des d'Òstia..., però abans d'arribar a destinació la nau va naufragar davant el Cap de Creus. Gràcies a aquest descobriment s'ha pogut establir que Empúries estava sota la dependència econòmica de Narbona, i no al revés, com es pensava". A més del Culip IV, es destaca també la troballa dels dos únics vaixells del segle XIV excavats de la Mediterrània. L'un també a Cadaqués, batejat amb el nom de Culip VI, i l'altre al Llobregat, en una actuació "d'emergència", quan al 1990 es construïa el canal olímpic de rem.

No obstant la riquesa de les aportacions de l'estudi de restes com les del Culip IV, durant anys no hi ha hagut consciència de la importància dels jaciments subaquàtics com a part del patrimoni cultural. "La destrucció d'aquest patrimoni —diu Xavier Nieto— va venir principalment per tres causes. Primera, l'hàbit dels submarinistes d'emportar-se records del fons del mar, com el caçador que mata una peça i la té com un trofeu a casa. És una destrucció lenta, però molt persistent. Com un termiter, no deixa cap vestigi". Els espoliadors destrossen els jaciments i en molts casos això n'impedeix l'estudi posterior. A vegades, per ignorància, fan malbé peces de més valor que allò que busquen. "També destrueix el patrimoni —continua l'arqueòleg— l'exploració dels recursos marins, sobretot la pesca amb xarxes d'arrossegar, que s'emporten restes de jaciments del fons marí. I finalment, les obres públiques. La construcció de ports enteren les restes amb ciment, i la regeneració de platges i el dragatge les destrueix".

En tot cas, els submarinistes no admeten que hagin contribuït a aquesta destrucció. "Treure àmfors era relativament fàcil i no gens mal vist —explica l'Albert, capbussador expert de la Costa Brava—. Es com un tribut de la mar. Jo les tres àmfors que tinc, les vaig agafar entre els anys 71 i 76, al Cap de Creus. La que tinc al menjador era a vuitanta metres de profunditat i em va costar Déu i ajuda treure-la'n, perquè era pràcticament enterrada. Feia cinc o sis anys que la seguia. La disjuntiva era senzilla: o bé arrencar-la del fons del mar, o bé perdre-la per sempre! Amb una piqueta vaig excavar una mica un dia, una mica un altre. És greu agafar un vaixell d'àmfors sencer, perquè destrueixes una font d'informació important, però a vuitanta metres de profunditat, si sols hi ha una àmfora, o la treus tu o no la treu ningú. A més, l'àmfora era del model més conegut i abundant" —rebla l'Albert com volent justificar-se.

Xavier Nieto, arqueòleg subaquàtic, amb peces recuperades del Culip IV al magatzem del Centre d'Arqueologia Subaquàtica de Catalunya. Durant anys no hi ha hagut consciència de la importància dels jaciments subaquàtics com a part del patrimoni cultural. La destrucció d'aquest patrimoni, segons Xavier Nieto, es va produir per tres causes, principalment. La primera és l'hàbit dels submarinistes d'emportar-se algun record del fons del mar; la segona és l'exploració dels recursos marins, sobretot, la pesca amb xarxes d'arrossegar; i finalment, per les obres públiques.

A banda les immersions individuals de submarinistes a la recerca de trofeus, també hi ha hagut, al llarg del temps, expedicions per treure objectes d'interès històric. La primera de Catalunya, la va documentar Romuald Alfarès, de la Societat Artística-arqueològica de Barcelona, l'any 1894, després de recuperar una desena d'àmfors a Cala Cativa (el Port de la Selva). La febre de la immersió i la recuperació d'objectes arqueològics anà en augment amb la invenció de les aletes de De Corlieu, l'any 1926. Però la revolució, i el submarinisme com a esport de masses, arribà quan Costeau i Gagnan patentaren l'escafandre autònom, al 1943. Cousteau mateix navegà per les costes catalanes els anys 50.

La Marina va tenir també un paper important en la recuperació d'objectes arqueològics. Fins als anys 80, per la llei de salvament, la Marina era propietària de tot quant eixia del fons de la mar, i bona prova en són les restes arqueològiques que encara llueixen algunes comandàncies espanyoles, i la roda de la nau Triunfante, enfonsada al 1795 a Sant Pere Pescador, exposada al Museu Marítim de Barcelona.

Res d'arqueologia. Ni la Marina ni les expedicions organitzades feien arqueologia subaquàtica, tal com s'entén aquesta disciplina en l'actualitat, per molt que algunes s'ho pensessin i ho diguessin. No investigaven les restes del jaciment en el seu context submarí, ans es limitaven a recuperar objectes i els duïen als museus. De fet, l'única diferència entre un espoliador i un recuperador de bona fe estava en la destinació de la peça un cop a la superfície: a casa o ca l'antiquari, en un cas; o al museu en l'altre.

Paral·lel a la irreparable destrucció del patri-

"Vam folrar-nos tots traient coses de mar"

"Quan anàvem a treure àmfors clandestinament sortíem amb dues barques. L'una, on hi anava tota la colla equipada amb el material de submarinisme, sortia del port oficialment. L'altra, ho feia amb discreció des d'una caleta pròxima. Després, ens reuníem en alta mar i començàvem a treure peces i a carregar-les a la segona barca, que tornava a la caleta, on teníem aparcats els cotxes. I els altres, com si res, tornaven al port de sortida amb quatre musclos i quatre herbetes. Més fàcil no podia ser". Víctor S. és un expert submarinista. I ha estat un dels furtius més importants de la costa catalana. Coneix el fons marí com la seva butxaca. Té una casa plena de peces arqueològiques aplegades sota mar,

i riu quan l'anomenem "l'Eric el Belga" de l'espòli submarí. "No, no..., jo mai no em vaig dedicar a comerciar amb tot això -puntualitza-. Més aviat ho feia per esport. N'hi ha, en canvi, que es dedicaven a espoliar sistemàticament per vendre. I en la bona època -anys 60 i 70-, a Catalunya en vivien sis i set persones, d'aquest tràfic". Moltes peces importants sortien a l'estranger, especialment a Alemanya on n'hi havia gran demanda. Però els espoliadors més grossos de la part nord de la Costa Brava en realitat han estat els francesos. A final dels anys 60 fins i tot el Club Méditerranée del Cap de Creus oferia *week-ends* amb immersions submarines i dret a emportar-se una àmfora. "Les millors troballes -comenta Víctor S.- s'han fet al costat dels antics ports d'embarcament: Iluro (Mataró), Baetulo (Badalona) o Empúries. Recordo que quan vam descobrir l'antic port de Cabrera -que corresponia a Mataró-, situat uns deu metres sota mar, vam folrar-nos tots traient-ne coses". El nostre interlocutor recorda les hores passades parlant amb els pescadors veterans. Eren la millor font d'informació sobre el fons marí i, a vegades, proporcionaven pistes valuoses per a localitzar jaciments submarins. "El primer que fèiem, quan teníem situat el punt del descobriment, era triangular-lo i fer-hi unes quantes fotos. D'aquesta manera podíem tornar-hi sempre. Però tot es feia en secret. També fèiem maniobres de despistament per evitar que ningú pogués accedir al mateix lloc i ens impedís de continuar actuant tranquil·lament. "L'aparició dels mossos d'esquadra, cap als anys 80, va fer passar l'època daurada dels furtius a la història".

ARXIU

Material Intervingut pels Mossos d'Esquadra. En un domicili de Llançà.

C. C.

moni subaquàtic, hi ha un canvi de mentalitat molt lent de l'administració i de la societat, sobre la necessitat de protegir l'entorn i de valorar el patrimoni cultural. Tot i ser pionera, a la península, en la protecció centralitzada dels jaciments submarins, Catalunya no crea una primera plaça d'arqueòleg subaquàtic fins al 1981: el Centre d'Investigacions Arqueològiques de Girona, embrió de l'actual Centre d'Arqueologia Subaquàtica de Cata-

lunya (CASC), constituït a final del 1990. Aquest organisme es dedica exclusivament a protegir, catalogar i, si convé, a excavar els jaciments submarins dels cinc-cents quilòmetres de costa catalana.

Gràcies al CASC, que duu a terme el projecte de la Carta Arqueològica de Catalunya, en tres anys hem passat de 180 a 725 jaciments catalogats. "El que queda, i queda moltíssim -explica el director-, és molt difícil de trobar". Al CASC, hi treballen dos arqueòlegs, un mecànic i un patró d'embarcació, i arriba a donar feina a unes quinze persones en temporades d'excavació. A més, té també el vaixell Tetis, de vint-i-un metre d'eslora. La nau, que porta el nom de la deessa grega de la mar, té capacitat per a catorze persones i fou construïda els anys 50 pel govern alemany per a investigacions marines. Després va passar per les mans d'un alemany establert a Mallorca. Ara hiverna a Palamós, i navega sis mesos l'any per les costes catalanes. A més de catalogar els jaciments, la missió dels tripulants és de conscienciar els pescadors i tothom de la importància del patrimoni submarí. Però no deixen de produir-se situacions anecdòtiques. "Ens ha passat, estant nosaltres treballant, de veure gent que venia amb barca i càmeres de foto i vídeo -explica Nieto-. I pensàvem: Que és estrany que ens facin fotos ara. Fins que ens adonàvem que no els interessàvem nosaltres. Ens giraven l'esquena i fotografiaven la costa. Així tenien la referència exacta d'on érem per baixar-hi ells quan haguéssim marxat!"

Manca de mitjans. Pel que fa al País Valencià i a les Illes, els mitjans per defensar el patrimoni arqueològic subaquàtic semblen força més minsos i no tenen cap organisme especialitzat en la matèria que coordini totes les activitats. La protecció dels jaciments és confiada a les institucions locals. En el cas de les Balears, els encarregats de preservar el patrimoni són els consells insulars -de Mallorca, Menorca i Eivissa-Formentera-, des del gener del 1995. Igual que el CASC amb la Carta Arqueològica Subaquàtica de Catalunya, els consells insulars centren els esforços en la catalogació. "Ara a Mallorca només hi ha vuit restes controlades i avaluades per arqueòlegs submarins -afirma un assessor tècnic del Consell de l'illa-. També sabem l'existència de dues-centes més, però els especialistes no les han visitades encara. I després n'hi ha un nombre altíssim, indeterminat, dels quals tot just si tenim una idea aproximada d'on paren".

L'administració espanyola fa un primer pas per lluitar contra l'espòli amb la llei del patrimoni històric (16/1985), que traspasa competències a les comunitats autònomes. La llei permet que els posseïdors de restes declarin

les seves troballes en el termini d'un any per legalitzar-les i gaudir d'amnistia fiscal. A més, atorga el dret a la meitat del valor de la troballa per descobriments casuals. La mesura no sembla que hagi estat gaire efectiva. Només seixanta-cinc persones van acollir-se a aquesta amnistia fiscal. "Però la majoria no les ha pas legalitzades -afirma el submarinista Albert-. Si les legalitzes, són teves, però no són teves. Si un dia les necessiten, te les vénen a buscar".

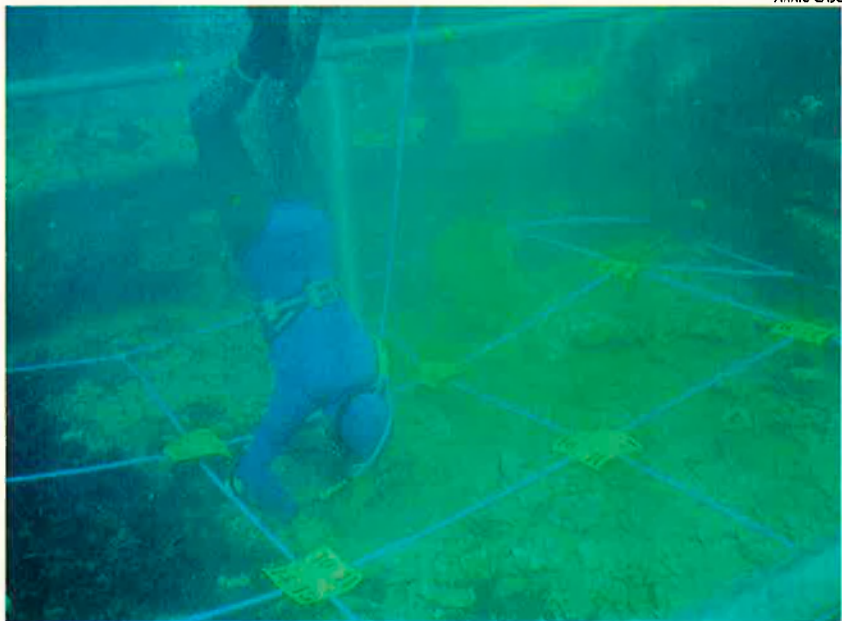
Una llei poc efectiva i millorable. "La retribució econòmica per compensar troballes de jaciments subaquàtics no és atractiva -han publicat experts en arqueologia submarina-, perquè el preu de qualsevol objecte al mercat negre supera el que les institucions en puguin pagar." Un sector de la professió defensa una legislació com la francesa, que permet que un terç del material arqueològic repetit procedent d'un jaciment subaquàtic passi a ser propietat de qui en declara la descoberta. Això porta una vintena de troballes importants cada any.

Una altra mesura de la llei de patrimoni és la sanció i la confiscació dels objectes arqueològics, tant de qui no faci pública la seva col·lecció, com de qui tregui il·legalment material subaquàtic. En aquest cas, les sancions poden arribar als vint-i-cinc milions de pessetes. Però aquesta mesura tampoc no sembla

gaire efectiva. Tot i la severitat de la llei, els mossos d'esquadra de la Brigada de Patrimoni, creada el 1986, tenen una infraestructura insuficient per lluitar contra aquest delicte -poca gent i una zodiac manllevat-, a més, tenen poques possibilitats d'èxit a l'hora de portar els casos a la justícia, per manca

de sensibilitat sobre la importància de l'arqueologia: "Els jutges diuen que això són pedres", afirma compungit un membre de la brigada.

Tot i la llei, la gran dificultat d'actuació es palesa en els poquíssims processos que en deriven. De fet, l'únic condemnat per patrimoni subaquàtic fins ara a tot Catalunya ha estat Joan Torras Casamitjana, de malnom "El Tigret", que l'Audiència Provincial de Girona va condemnar, el febrer del 1988, a dos mesos d'arrest, no complerts per manca d'antecedents, i a 30.000 pessetes de multa. Torras, que es dedica al submarinisme professional a

ARXIU CASÇ

Treball d'arqueologia al fons de la mar. L'única diferència entre un espoliador i un recuperador de bona fe està en la destinació de la peça un cop a la superfície: a casa o ca l'antiquari, en un cas; o al museu en l'altre.

Palafrugell, i que s'ha negat a fer declaracions a EL TEMPS, tenia una trentena d'àmfores a casa i no va poder demostrar-ne l'origen. Per excusar-se va al·legar que les havia comprades, i el jutge el va agafar per aquí. Curiosament, no va ser condemnat per haver maltractat el patrimoni ni per espoli, sino per receptació, és a dir, per haver comprat un objecte sabent que era de propietat pública i, per tant, de procedència il·legal.

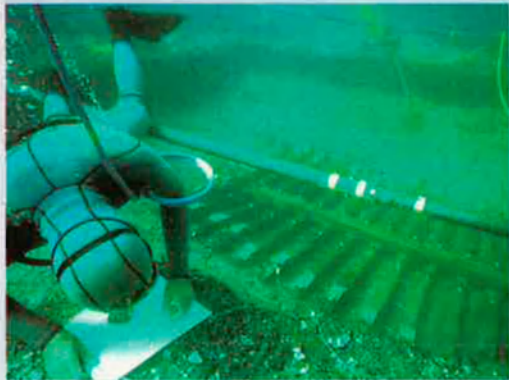
"Es un tema difícil -diu un membre de la Brigada de Patrimoni-. Com a policia, si no els agafes en el moment de l'espoli, no hi ha res a fer". I sembla que fins i tot, ni atrapant-los *in fraganti* és possible d'aconseguir una condemna. Que ho expliquin a Xavier Nieto, que, un diumenge de febrer de 1985, va sorprendre Jacques Calef emergint amb un sac de restes arqueològiques del jaciment Culip IV poc després de començar-ne l'excavació. Va haver-hi denúncia als jutjats de Figueres, però el cas finalment fou arxivat, com tants i tants.

Vist el poc èxit de les resolucions per via penal, als Països Catalans cada vegada més s'aplica exclusivament la sanció administrativa. En aquests moments, per exemple, a Mallorca només hi ha dos processos oberts per espoli subaquàtic, i tots dos per actuacions a l'illa de Na Guàrdia (Ses Salines).

Però l'aplicació de sancions tampoc no es destaca per la seva efectivitat, i les institucions locals lamenten la manca de suport de l'administració. "Per casualitat es va descobrir que l'agrupació de submarinistes Amigos del Mar, de Xàbia, tenia un cep d'àncora romana i set o vuit àmfores", diu Josep Casabdó, arqueòleg municipal de Xàbia (Marina Alta). Ho van fer saber a l'Ajuntament que va arribar a un acord amb l'Associació: "Els materials han anat a pa-

rança, un terç
material recollit
ls jaciments
bmarins és per a
i en declara la
balla. Això
rta més de vint
balles l'any.

Com es fa una excavació al fons de la mar

ARXIU CACS

A l'hora d'excavar un jaciment subaquàtic, sempre s'han de localitzar tots els objectes abans de moure'ls. En el cas de Culip IV, un cop enretirats els sediments que cobrien les restes, hom treballà en una superfície de sis metres per vuit, delimitada per un rectangle metàl·lic rígid, subdividit en quadres d'un metre quadrat numerats. La quadrícula s'assegura al fons amb blocs de ciment. "Tothom que entra al CACS -afirma Nieto- ha de saber fer submarinisme". Els arqueòlegs treballen de cames enlaire i surant sobre l'excavació, per parelles i per torns d'una hora i mitja. El primer pas consisteix a treure la sorra que tapa el material amb una aspiradora, parant molta atenció a no canviar la posició original dels objectes, fins que tota la superfície de l'excavació no és neta. Quan les peces del primer nivell s'han localitzat, ve la part essencial de fotografiar el jaciment: fan servir un pont, aguantat per globus d'aire, que corre pels dos costats del rectangle metàl·lic. Al pont hi ha una placa mòbil amb un forat on s'acobla una màquina fotogràfica. És el que s'anomena la fotogrametria submarina. En el cas de Culip IV les fotos cobreixen una extensió d'un metre quadrat. "És igual que les fotografies aèries per a fer mapes -diu un professional-. Hi passem unes quantes vegades per sobre i fem les fotos a trossos. Cada tros representa un segment en relleu de l'excavació". Les fotos es revelen en un laboratori portàtil a l'excavació mateix, i se'n calca una còpia de cadascuna en paper impermeable. Tot seguit, els capbussadors numeren les peces visibles, quadre per quadre; i el mateix número s'anota, en acabat, sobre el paper: "Hem de veure com es trobaven els objectes dins la nau i com es relacionaven entre ells en tot l'espai del naufragi". Quan ja tenen la documentació gràfica puguen els objectes a la superfície amb un globus especial ple d'aire. Un cop fet el primer nivell, tornen a aplicar l'aspiradora, ara a la capa inferior.

C. C.

era fa vint anys". Cap als anys 60, els afeccionats al submarinisme àvids de records arqueològics eren un grup molt important. I, cada vegada més, la gent que feia immersió professional (com a corallers o per treballs submarins) treia restes de la mar".

Mercat negre d'arqueologia. A Mallorca, això no obstant, el problema perdura, potser perquè en indrets com a la Colònia de Sant Jordi (Ses Salines), les restes, ja força malmesses, es troben a una profunditat de tres, vuit, metres de profunditat, i ni tan sols cal equip de submarinisme per baixar-hi. Que sigui tan senzill accedir-hi no permet gaires esperances que l'administració hi arribi abans que els espoliadors. "Aquí hi ha una considerable tradició d'espoli submarí -afirma un tècnic d'arqueologia submarina del Consell-. Ara calen més recursos tecnològics, però encara hi ha espoli i mercat negre. Seria ingenu de pensar una altra cosa". Fins i tot, hi ha qui viu, i bastant bé, de vendre arqueologia il·legalment -afirma un dels arqueòlegs consultats-. "Hi ha qui actua per encàrrec, i qui vol una àmfora sap on anar-la a cercar".

Tornant al Principat, avui la situació és diferent: com que la majoria dels jaciments de fàcil accés ja són destruïts, i ara cal molt d'esforç per agafar material, l'espoli ja no és rendible i s'ha frenat. El mercat negre d'àmfores i objectes arqueològics diversos de molt més valor, com ara esplèndids mosaics romans sencers, valorats en tres milions de pessetes, trobats a la Ciutat Vella, no hauria estat possible sense la connivència d'uns quants antiquaris que prescindeixen de la prohibició de comerciar amb restes arqueològiques.

Tots els venedors d'antiguitats són tinguts, de fet, a portar dos llibres: el llibre de registre o de policia i el llibre de patrimoni. Al llibre

RICARD CUGAT

rar al museu arqueològic municipal, però l'Ajuntament no va voler-ho denunciar".

A Catalunya, són els Serveis d'Arqueologia del Departament de Cultura qui decideix si hi ha expedient sancionador o no, com en un cas, procedent de la via penal, encara obert, de Llançà. "Hi va haver una investigació -explica un mossò d'esquadra-. Hi vam llogar un pis dos mesos. Sospitàvem que el personatge en qüestió treballava en connivència amb un venedor d'antiguitats de Barcelona. En l'escorcoll, vam trobar-hi vuit àmfores romanes. Però no es va poder demostrar que les havien tretes de mar després de 1985". Aparentment, quan no és això, la gent sol dir que les ha rebudes en herència, i tampoc no els pots culpar de res.

Sobre el tràfic d'objectes arqueològics a Catalunya, Nieto és contundent: "Tot i que en aquest moment no podem parlar d'una xarxa organitzada d'espoli del patrimoni, sí que hi

Les inspeccions sovint troben irregularitats que no es tradueixen en sancions. L'administració és molt lenta a l'hora d'actuar.

de registre, que sovint són uns "fulls grapats", hi han d'inscriure totes, *totes*, les peces apuntant-hi a qui les compren i a qui les venen. Al llibre de patrimoni, ha de constar-hi tot allò que superi un valor determinat, ara establert en un milió de pessetes. "En diuen el llibre blanc -explica un membre de la Brigada de Patrimoni-, perquè mai no hi ha res escrit". La policia autonòmica és qui realitza les inspeccions als comerços. Però des de l'any 1985 hi ha una única sanció administrativa de 25.000 pessetes per incompliment de la normativa dels llibres, segons dades del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

"T'encarregues de fer seguiments, de fer esperes i de tota la investigació, aixeques una acta, i tot perquè, després, arxivin els expedients -explica un agent de la policia autonòmica que coneix aquest camp-. Si no sancionen ningú, passa com amb les multes de la policia local, que perds força". La manca de comprensió de l'administració es palesa en més anècdotes. "Fem una inspecció al conegut antiquari Barbié Gelabert, que té dues botigues a Barcelona -explica la mateixa font-. Li demanem els llibres. No en té. L'endemà ja els té, però amb moltes peces sense enregistrar. Fem una intervenció cautelar de les peces (algunes valorades en sis milions de pessetes). Ell diu que són comprades a l'estranger. Se n'aixeca acta, s'envia des de Seguretat Ciutadana a Cultura i temps després rebem una trucada d'una autoritat del Servei de Museus: l'expedient no s'arriba a tramitar i, aquest senyor, ni el sancionen".

Tammateix, des del CASC, Xavier Nieto creu que, aquests últims deu anys, el balanç és positiu. "A Catalunya s'ha espoliat molt, però hi ha hagut un canvi de mentalitat". No pots tenir vigilats, constantment, cinc-cents cinquanta quilòmetres de costa; la clau de la protecció d'aquest patrimoni està, doncs, a ser discret sobre l'emplaçament exacte dels jaciments i a crear un estat d'opinió: "Allò que per a un espoliador és una pedra, o un objecte de ceràmica, per a nosaltres és una font d'informació important. La seva desaparició del context subaquàtic ens priva d'un fet històric. Si la gent comprèn això, ja tenim molt de guanyat". Precisament per fer conèixer l'arqueologia subaquàtica, el CASC participa en el projecte d'obrir al públic un jaciment de Blanes, on es veuen uns canons oxidats a la pedra, indestructibles. Per visitar-lo es crearia un itinerari turístic-submarí, i seria el quart jaciment d'aquesta mena a tota la Mediterrània, a més dels d'Israel i Itàlia.

Qui sap si d'aquí a un temps, quan vulguem comprar una àmfora, rebrem la resposta completa que només un venedor d'antiguitats ens va donar: "Impossible, és patrimoni cultural i és prohibit de vendre'n!". **Concepció Catalán**

ARTENBRUT

teatre ▶ teatre ▶ teatre

CARLES ALBEROLA
en

currículum

ESPECTACLE TEATRAL BASAT EN
"UN COR FAMOLENC" D'ENRIC BALAGUER

ALBENA

OFERTA ESPECIAL

Portant l'anunci
o la revista «El Temps»
2 x 1 (dues entrades al preu d'una)

DEL 18 DE GENER AL 18 DE
FEBRER 1996

c/ Perill, 9 • Tel. 457 97 05